

Rabbi Jeffrey S. Fox
Rosh Yeshiva, Yeshivat Maharat
Rosh ha-Shanna, 2014
The Blessing(s) of the Broken Shofar - This Year and Next

The Blessing of the Broken Shofar

A. The *bracha* of *shofarot* in the *musaaf amida* on *Rosh ha-Shanna* concludes:

For you <u>hear</u> the voice of the Shofar,	כי אתה שומע קול שופר
and <u>listen</u> to its terua ;	ומאזין תרועה
and there is none like you.	ואין דומה לך
You are the source of all Blessing Adonai	ברוך אתה ה'
who hears to the voice of the terua	שומע קול תרועת
of His people Israel	עמו ישראל
in compassion.	ברחמים

פרי מגדים אורח חיים אשל אברהם סימן תקצב:א

(R. Yosef b. Meir Teomim, 1727 - 1792, Poland / Germany)

שמעתי בשם הגאון רבינו חיים כהן ראפאפורט ז"ל אב"ד דק"ק לבוב והגליל: "שומע קול שופר" פשוט צדיק מעיקרא. "ומאזין תרועה" בעל תשובה לבו נשבר. יותר מקרוב, על דרך האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ [דברים לב:א] האזנה בקרוב, שמיעה מרחוק [תנחומא האזינו סימן ב.]. "ואין דומה לך" מלך בשר ודם אין משתמש בכלים שבורים, דברי פי חכם חן:

B. The *beracha* recited before the sounding of the shofar:

You are the source of all blessing Adonai	ברוך אתה ה'
Our Lord, king of the universe	אלוקינו מלך העולם
who has made us holy through His commandments	אשר קדשנו במצותיו
and commanded us	וצונו
To hear the sound of the Shofar	לשמע קול שופר

The moment of the blasting of the shofar elicits powerful emotions. We focus on our deepest hopes and desires for this coming year. We feel as though the music of the shofar lifts our prayers directly to heaven. The sounds themselves are evocative and can help to bring out our truest self. What are the spiritual mechanics of the shofar that we can harness not only on Rosh ha-Shanna but going forward for the entire year?

I. The Tears of the Shofar

1. Bavli, Rosh ha-Shana, 33b

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף לג ע"ב

Mishna

The order of the *tekiot*: three by three by three. The length of a *tekia* is three *teruot*. The length of the *terua* is equal to the length of three *yevavot*...

משנה

סדר תקיעות: שלש של שלש שלש.
שיעור תקיעה כשלש תרועות
שיעור תרועה כשלש יבבות...

Gemara

גמרא

But it was taught in a *berayta*: the length of a *tekia* is equal to a *terua*. Abayye said, "The author of the mishna counted the *tekiot* of each [of the three] lines; while the author of the *berayta* counted one line and no other."

והתניא שיעור תקיעה כתרועה. אמר אביי תנא דידן
קא חשיב תקיעה דכולהו בבי ותרועות דכולהו בבי
תנא ברא קא חשיב חד בבא ותו לא

The length of the *terua* is equal to the length of three *yevavot*. But has it not been taught in a *berayta*, "the length of the *terua* is equal to three *shevarim*"!? Abaye said, "Here there is definitely a difference of opinion. It is written, *It shall be a day of teruah for you* (Numbers 29), and it is translated [into Aramaic] 'It shall be a day of *yevava* for you'. And it is written of the mother of Sisera, *Through the window Sisera's mother peered and sobbed [vateyabev]* (Judges 5).

שיעור תרועה כשלש יבבות והתניא שיעור תרועה
כשלשה שברים אמר אביי בהא ודאי פליגי דכתיב
(במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם ומתרגמינן יום
יבבא יהא לכון וכתיב באימיה דסיסרא (שופטים ה)
בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא

One authority thought that this means drawing a long sigh [the one that holds that *teruah* is equal to three *shevarim*], and the other that it means uttering short piercing cries [the one that holds that *teruah* is equal to three *yevavot*].

מר סבר גנוחי גנח
ומר סבר ילולי יליל

2. Bavli, Rosh ha-Shana 24a

ר"ה דף לד ע"א

Rebbi Avahu made a *takana* in Caesaria [that they blast] *tekia*, three *shevarim-terua* and then a *tekia*.

אתקין רבי אבהו בקסרי תקיעה שלשה שברים
תרועה תקיעה

What is the purpose of this *takana* - if it [the *terua*] is a short piercing cry (ululation) let them blast a *tekia*, a *terua* and then a *tekia*; if it is a long sigh let them blast a *tekia*, a *shevarim* and then a *tekia*? He is in doubt whether [the sound of the *terua*] is a short piercing cry or a longer sigh.

מה נפשך אי ילולי יליל לעביד תקיעה תרועה
ותקיעה ואי גנוחי גנח לעביד תקיעה שלשה שברים
ותקיעה מספקא ליה אי גנוחי גנח אי ילולי יליל

Rav Avira asked, "But perhaps [the *terua* is a] long piercing cry and the three *shevarim* ought to be considered an interruption between [the correct] *terua* and a *tekia*?" Afterwards they blast a *tekia*, *terua*, *tekia*.

מתקיף לה רב עוירא ודלמא ילולי הוה וקא מפסיק
שלשה שברים בין תרועה לתקיעה דהדר עביד
תקיעה תרועה ותקיעה

Ravina asked, "But perhaps [the *terua* is a] long sigh and the *terua* is an interruption between the *shevarim* and the *tekia*?" Afterwards they blast a *tekia*, *shevarim*, *tekia*.

מתקיף לה רבינא ודלמא גנוחי הוה וקא מפסיק
תרועה בין שברים לתקיעה דהדר עביד תש"ת

What then was Rebbi Avahu's enactment? If [the *terua*] is a long wail, it was blasted; is [the *terua*] is a piercing cry, it was blasted. He was unsure if perhaps [the *terua*] is a long wail followed by a piercing cry. If that is true then it should also be reversed - *tekia*, *terua-shevarim*, *tekia* - for perhaps it [the *terua*] is a piercing cry followed by a long wail? Generally speaking when something terrible happens people wail and then cry.

אלא רבי אבהו מאי אתקין אי גנוחי גנח הא עבדיה
אי ילולי יליל הא עבדיה מספקא ליה דלמא גנח
ויליל אי הכי ליעבד נמי איפכא תקיעה תרועה
שלשה שברים ותקיעה דלמא יליל וגנח סתמא
דמילתא כי מתרע באיניש מילתא ברישא גנח והדר
יליל

These two above passages form the backbone of our current practice. Because we are unsure of what exactly the Biblical *terua* sounds like, we cover all of our bases. While there is confusion about the shape of the sound - is it short and piercing or long and wailing - the Talmud takes for granted that the model is one of crying. What does that teach us about the blasting of the Shofar?

Not only is the shape of the sounds modeled on crying, but the number of blasts is also built on tears.

3. Rabbeinu Chananel* Mas. Rosh ha-Shanah 35a

(990 to 1053, Kairouan, Tunisia. Student of the last Geonim teacher of the Rif)

רבינו חננאל מסכת ראש השנה דף לה ע"א

Sisera's mother cried one hundred cries, and we hold over ten. When we complete all of our personal prayers and the ninety shofar blows sounded during them, we must add a final ten TaSHRaT, TaSHaT, TaRaT [the shofar blows], and this comes to a total of one hundred blows [like Sisera's mother cried]

מאה פעיות פעתה אמיה דסיסרא ואלין עשר (או) אינון כשגומרין כל התפלה קל תקועייה דיחידאה מתבעי למהוי עשרה תשר"ת תש"ת תר"ת והן מאה.

(*See also the Aruch in the entry on the word ערב quoted in Tosafot on the Daf, Rosh ha-Shana 33b)

4. Vayikra Rabba 27:7

ויקרא רבה כז:ז

A woman cries 100 cries at the times when she gives birth: 99 of death and one of life.

ק' פעיות שהאשה פועה בשעה שיושבת על המשבר תשעים ותשעה למיתה ואחת לחיים

5. Meshech Chochmah**Parshat Emor Chapter 23**

(Rabbi Meir Simcha of Dvinsk, 1843 - 1926)

The one hundred blasts of the shofar on Rosh HaShanah are hinted at. Through the words brought in Midrash Tanchuma on Parshat Tazria section four, it says there, a woman cries one hundred cries when she gives birth: ninety-nine for death and one for life. "The day the world was born" the world and all that fills it are similarly born, whether for compassion or judgement, so we sound one hundred blasts.

רמז למאה קולות שתוקעים בראש השנה. על פי מה דאיתא במדרש תנחומא פרשת תזריע סימן ד'. אמר ליה, מאה פעיות האשה פועה כשהיא יושבת על המשבר, צ"ט למיתה ואחת לחיים. "והיום הרת עולם", ותבל ומלואה, כיושבת על משבר, אם לחסד או לשבט, תוקעים מאה קולות.

II. The Appropriate *Beracha* - לשמוע vs. לתקוע 'to hear' or 'to blast'

1. She'iltot of [Rav Achai Gaon](#), 171

שאלות, ס' קע"א

(Middle of 8th century - Bavel to Palestine.
First post-Talmudic rabbinic written work)

That the Jewish People are obligated to blast a shofar on the first of Tishrei as it states "*In the seventh month...*" And now, how should one act? Before one prays *Mussaf*, the *shaliach tzibbur* must arise on his feet and everyone else is sitting, and he shall take a shofar in his hand and make the blessing: "Blessed are You.. and have commanded us to **blast** the shofar" and "That you have kept us alive [until this time]" and then he shall blow.

דמחייבין דבית ישראל למיתקע בחצוצרתא בחד בתשרי דכתיב בחדש השביעי... השתא היכי בעי ליעבד? מיקמי דמצלי דמוסף בעי למיקם שליחא דציבורא אכרעיה וכולי עלמא יתיב ונשקול חצוצרתא בידיה ומברך בא"י אמ"ה אקב"ו לתקוע בשופר ואשר החיינו ונתקע

Note that this *beracha* does not appear in the Talmud. At first glance this is somewhat surprising. However, it becomes clear that the Gemara understood that the *berachot* of *mussaf* are in fact the *beracha* of the Shofar. The development of the *tekiot* that take place before *musaf* is a subject in and of themselves, but it is that practice that necessitated the establishment of new (post-Talmudic) *beracha*. The She'iltot is here initiating a new practice.

2. Responsa of Rambam, 142 (ed. Blau)

תשובות הרמב"ם, ס' קמ"ב (הוצ' בלאו)

Question: What is the difference between “to hear the sound of the shofar” and “on the blowing of the shofar”?

שאלה מה ההבדל בין לשמוע קול שופר
ובין על תקיעת שופר?

Answer: The difference between them is very great. For the obligated mitzvah is not the blasting, but rather listening to the blasts. For were the mitzvah the blasting, each and every male would be obligated to blast himself, just as each individual is obligated to dwell in a succah and to take a lulav. And one who heard but did not blast, would not fulfill his obligation. And one who blew but did not hear would fulfill his obligation, for example, if he stopped up his ears completely and blew the shofar, he would fulfill his obligation, because he blew.

התשובה: ההבדל ביניהם גדול מאד. וזה שהמצוה המחוייבת אינה התקיעה, אלא שמיעת התקיעה. והיוצא מזה, שאלו היתה המצוה המחוייבת היא התקיעה, היה חייב כל אדם ואדם מן הזכרים לתקוע, כמו שחייב כל אדם ואדם לישב בסוכה וליטול לולב. והשומע, שלא תקע, לא היה יוצא ידי חובתו. והיה גם כן התוקע, שלא שמע, יוצא ידי חובתו, כגון אם סתם אזניו תכלית הסתימה ותקע, היה יוצא משום שתקע.

But this is not the case. Rather, the mitzvah is listening, not blasting, and we only blow so that we may hear, just like the mitzvah is dwelling in the succah, not building it, and we only build it in order that we may dwell in it. Thus, we bless “To sit [in a succah]” and we do not bless “To make [a succah].” And we will bless “To hear the sound of the shofar” and we will not bless “On the blowing of the shofar.”

ואין הדבר כן, אלא המצוה היא השמיעה, לא התקיעה, ואין אנו תוקעין, אלא כדי לשמוע. כמו שהמצוה היא ישיבת הסוכה, לא עשייתה, ואין אנו עושין, אלא כדי לישב, ולכן נברך לישב ולא נברך לעשות, ונברך לשמוע קול שופר, ולא נברך על תקיעת שופר.

3. Rosh (Rabbeinu Asher, 1250 - 1327, Germany to Spain), Mas. Rosh Hashana, 4:10

רא"ש, ראש השנה, ד:י

And **Rabbeinu Tam** (Yaakov b. Meir, 1100 - 1171, France. Grandson of Rashi.) wrote that one should make a blessing on the blowing of the shofar [or “On the Blowing of the Shofar”] because its doing is the completion of the mitzvah. And Ra’avyah (Eliezer ben Yoel ha-Levi, 1140 - 1225, Germany) quotes a

ור"ת כתב שיש לברך על תקיעת שופר משום דעשייתה היא גמר מצוותה. וראביה הביא הירושלמי תוקע שופר צריך לברך אקב"ו לשמוע בקול שופר... וכן כתב בה"ג הא דמברכים לשמוע בקול שופר

Yerushalmi that the blower of the shofar must bless "That you have commanded us to hear the sound of the shofar"... and so writes the author of Halakhot Gedolot... that the reason is because one fulfills his obligation with hearing the sound of the shofar not with blowing it...

ולא מברכים לתקוע בשופר או על תקיעת שופר כמו על מקרא מגילה משום דבשמיעת קול שופר הוא יוצא ולא בתקיעת שופר...

4. Rambam, Book of Mitzvot, Positive Commandment 170

רמב"ם ספר המצוות, מצות עשה ק"ע

It is that we are commanded to listen to the sound of the shofar on the first day of Tishrei, and that is His statement: "A day of blasts you shall have for you" (Num. 29:1).

הוא שציונו לשמוע קול שופר ביום ראשון מתשרי והוא אמרו יתעלה יום תרועה יהיה לכם

5. Rambam, Laws of Shofar, Title

רמב"ם, הלכות שופר, הכותרת

To listen to the sound of the shofar on the first of Tishrei.

לשמוע קול שופר באחד בתשרי

6. Rambam, Laws of Shofar, 1:1

רמב"ם, הלכות שופר, א:א

There is a positive Biblical commandment to listen to the blasting of the shofar on Rosh Hashana as it says, "A day of blasts you shall have for you." (Num. 29:1).

מצות עשה של תורה לשמוע תרועת השופר בראש השנה שנאמר יום תרועה יהיה לכם

7. Rambam, Laws of Shofar 3:10

רמב"ם הלכות שופר פרק ג הלכה י

The prevalent custom regarding the order of the Shofar blasts in public on Rosh ha-Shanna is as follows: After the Torah has been read and returned to its place, the community sits and one person stands and recites the following blessing, "You are the source of all blessing Adonai, our Lord, King of eternity, who has sanctified

המנהג הפשוט בסדר התקיעות של ראש השנה בצבור כך הוא: אחר שקוראין בתורה ומחזירין הספר למקומו יושבין כל העם ואחד עומד ומברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע קול שופר וכל העם עונין אמן, וחוזר ומברך שהחיינו וכל העם עונין אחריו אמן.

us through your commandments and has commanded us **to hear the voice of the shofar.**” And the community answer Amen. Then *shehchiyanu* is recited..

8. Rambam, Guide of the Perplexed, III:43 (University of Chicago edition)

New Year lasts similarly for one day. For it is a day of repentance in which the attention of the people is called to their negligence. Therefor the *shofar* is blown on it, as we have explained in *Mishneh Torah*. It is, as it were, a preparation for, and introduction to, *the Day of the Fast*.

9. Minchat Chinukh, Mitzvah 405, s.v. *Mah shekatav harav hamichaber mitzvah litkoa*

(Rabbeinu Yosef Babad, 1800 - 1874, Ternopoli, Ukraine / Poland)

See what the later commentators have written regarding this mitzvah, that both the hearing and the blowing are part of the mitzvah, and one without the other is insufficient. For one who hears from someone who is not obligated, like from women and the like, does not fulfill his obligation. Thus, the mitzvah is not only hearing but one must also blow, and thus *he can fulfill his obligation only via someone who is obligated*. Similarly, blowing without hearing is not sufficient, as is explicit in Tractate Rosh Hashana (27b): one who blows in a pit, etc.

מנחת חינוך, מצוה ת"ה,
ד"ה מה שכתב הרב המחבר מצוה לתקוע

ועיין מה שכתבו האחרונים, דשניהם הן השמיעה והן התקיעה היא המצוה ואחד בלא חברו לא מהני, דהשומע מאינו חייב כגון מנשים ודומה אינו יוצא, אלמא דהמצוה לאו בשומע לחוד רק צריך להיות תוקע ואז הוא יוצא דוקא מחבירו המחוייב. וכן תקיעה בלא שמיעה לא מהניא, כמבואר בראש השנה (כז:): התוקע לתוך הבור וכו'.

III. Wordless Ritual in Jewish Life

1) Duties of the Heart

(Bachya ibn Pakuda, first half of the 11th century, Saragossa, Spain. The book was translated from the Arabic c. 1170 by Yehuda ibn Tibbon)

Man, as we know, is made up of body and soul; both of these are great favors which the Creator has bestowed upon us. One is seen, the other is unseen. We, in turn, are bound to serve the Creator both outwardly and inwardly. *Outwardly*, through the duties of the limbs: prayer, fasting, charity; the study and teaching of Torah; sukkah, lulav, tzitzit, mezuzah, making a guardrail for the roof; and any other precept which culminates in an act which is carried out by the body.

Inwardly, through the duties of heart: by acknowledging in our heart God's unity, having faith in Him and in His Torah; assuming His service; by being in awe of Him; humbling oneself and feeling shame before Him; abstaining from what is hateful to Him; by letting all that one does be for His sake; by contemplating His good graces toward us; and anything like this which culminates in the meditation of the heart and conscience, with no dependence on the surface of the limbs of the body.

חובות הלבבות

...כי כבר נתברר לנו כי האדם מחובר מנפש וגוף, ושניהם מטובות הבורא עלינו: האחד נראה והשני אינו נראה. ואנחנו חייבים לעבוד אותו בעבור זה עבודה גלויה ועבודה צפונה. והגלויה חובות האברים, כמו התפלה והצום והצדקה, ולמוד תורה ולמדה, ועשות סוכה ולולב וציצית ומזוזה ומעקה, והדומה להם ממה שייגמר מעשהו על ידי חושי האדם הנראים.

אך העבודה הצפונה היא חובות הלבבות, והוא שנייחד האל בלבבותינו ושנאמין בו ובתורתו, ושנקבל עבודתו ונירא אותו וניכנע מפניו ונבוש ממנו, ונאהב אותו ונבטח בו, ונמסור נפשותינו אליו, ושנפרוש מאשר ישנא, ושנייחד מעשינו לשמו, ושנתבונן בטובותיו והדומה לזה ממה שיוגמר במחשבת הלב ומצפוננו, מבלי אברי הגוף הנראים ממנו.

How would you categorize the shofar - as a duty of the heart or duty of the limbs? How might this question impact the issue of the *beracha*?

The Vonderer Rebbe (Stevie)

"Have A Talk With God"

There are people who have let the problems of today
Lead them to conclude that for them life is not the way
But every problem has an answer and if yours you cannot find
You should talk it over to Him
He'll give you peace of mind
When you feel your life's too hard
Just go have a talk with God

Many of us feel we walk alone without a friend
Never communicating with the One who lives within
Forgetting all about the One who never ever lets you down
And you can talk to Him anytime He's always around
When you feel your life's too hard
Just go have a talk with God

Well He's the only free psychiatrist that's known throughout the world
For solving problems of all men, women, little boys and girls
When you feel your life's too hard
Just go have a talk with God
When you feel your life's too hard
Just go have a talk with God
When your load's too much to bear
Just go talk to God He cares
I know he does

When you feel your life's too hard
Just go have a talk with God
thank you
thank you very much